

VILDMARKENS DOTTER.

AF JAMES OLIVER CURWOOD.

Bemyndigad översättning från engelskan af Emilie Kullman.

(Forts. fr. föreg. nr.)
Han återgick henne i ett förnär sex minuter senare, då han kom hem till den stora årliga feststaden med sina påsar. Då erfor han, att Melisse fått ännu ett brev och att Dixon varit till London i stället för att komma till Lac Bain.
Dagen efter festen återvände han till Athabasca land. Våren såg honom ej i Lac Bain. Försonaren medförde inga nyheter från honom. Jean för vattenvägen till Athabasca och fann Thoreaus hydda öfvergiven. Det hade icke varit lif i den på länge. Indianerna sade, att de icke sett till Jean sedan tidigt på våren. En halfbloodman, som Jean räknade i Pond du Lac, berättade, att han träffat på henne efter en hvit man i Beaver med en Hudsonviksbössa och en knif med hornhandtag bredvid sig.
Med tungt hjerta återvände Jean till Lac Bain.
— Det är intet tvifvel om att han är död, sade han till Lowaka. Jag tror inte, att det gör Melisse något vidare att du talar om det för henne.
En dag i början af september kom en enslig gestalt in till läget vid middagstiden. Han bar packning och hade sex hundar med sig. Det var Jan Thoreau.
— Jag har varit nere till civilisationen, förklarade han, och kommer hem för att tillbringa vintern i Lac Bain.

TJUUGUFJARDE KAPITLET.

Raddad.

Med den första snön kom unge Dixon från Fort Churchill. Jean de Gravois räknade honom på vägen i närheten af Ledogs bostad. Då engelsmannen igenkände den lille fransmannen, hoppade han ur släden och gick med glädjestrålade ansikte och utsträckt händer emot honom.
— Bevars, är det inte min gamle vän Jean! utropade han. Jag gick just och tänkte på er, Gravois, och hur ni så när gjort kol på mig för två år sedan. Jag har lärt mig en hel hop om folket häruppe i snölandet sedan dess, och jag skall aldrig mer göra något dylikt. — Skrämt fattade han Jeans händer. — Och hur står det till med Gravois' hustru och lille Gravois — och Melisse? tillade han, innan Jean sagt något.

— Allt väl, herr Dixon, genmålde Jean. Småttigarna Gravois har bara vuxit upp till stora människor.
— Jag kan inte hjälpa, att jag tycker om den där Dixon, sade han en timme senare till Lowaka, och ändå vill jag inte göra det. Hur kommer det sig till, tro?
— Är det därför att du är rädd, att Melisse ska tycka om honom? frågade hans hustru, smälende öfver hans axel.
— Valsignade helgon, snarligen tror jag inte det! sade Jean uppriktigt. Jag hatar uttänningar — och Melisse tillhör Jan.
— Hon gjorde det en gång, men det är länge sedan det, Jean.
— Kanske det, men ändå har jag svårt att tro det, min älskade, om Jan bara bille tala med henne —
— En kvinna trottnar på att vänta, afbröt honom Lowaka mildt. Jan Thoreau har väntat alldeles för länge!

Då de en vecka senare stodo utanför sin dörr, sågo de Dixon och Melisse långsamt gå utmed skogsbränet. Lowaka såg skrämt ut på Jean.
— Sa' jag inte, att Jan väntat för länge?
— Således — om jag stannat i Athabasca land ett eller ett par år, skulle du ha slagit dig ihop med en uttänning? frågade han, och hans uppsyn mörknade.
— Mycket troligt, genmålde Lowaka skalknaktigt och sprang in i stugan.
Med en eld gick Jean åt magasinet till. Han var förgärd af den kalla, hvarman Jan följade sig i förhållanden.

Den där Dixon är med Melisse morgon, middag och kväll, och de promenader hvarandra dag i skogen, sade han till honom. Det blir snart brodripl i Lac Bain!
— Melisse förtjänar en god man, genmålde Jan med orubbligt lugn. Jag tycker om Dixon.
I djupet af sin själ visste han, att hvarje dag brakte slutet allt närmare honom. Han berättade icke för Melisse, att han återvänt till Lac Bain för att än en gång vara nära henne, icke heller anförtrödde han det åt Jean. Han hade visserligen förutsett, att denna vinter i läget skulle skänka honom både glädje och smärta — men Dixon hade han inte förutsett. Där efter dag såg han Melisse och engelsmannen tillsammans, och ehuru det icke höns honom uppvärkte något af den vida svartsjuka, som såkert skulle ha sönderslitit Jean de Gravois' bröst, lade vetenskapen om att den unga flickan gick bort från honom, en djupare sorg till den, som redan gnagde på hans hjerta.

Dixon försökte icke dölja sina känslor. Han ålskade Melisse. Det sade han också Jean en dag helt öppet. På sitt årliga sätt sade han saker, som öfverrygga satta skymten af Jeans nedärliga fördomar och tvunns honom att medge, att detta var ett

gäfvat i dess dystra djup. Icke ett tecken till lif förefanns omkring honom; intet annat ljud än snöfällor, som sina talrika betäckningar väntade på att tillföra ting på att tvädrat skulle uppträda.
Snöytan tilltog, och då natten kom gräde han ett stort hål i den mjuka snön, hvilket han fyllde med trädgrenar till nattliggare åt sig. Då han efter några timmar vaknade, reste han sig, stack upp huvudet och fann, att han var begravnen till armbållarna. Med tillhjälp af sina breda snöskor gräde han sig fram, tills han stod till knäna i snön.
Då lyfte han upp sin packning, och ett utrop af forskräckelse undföll honom. Båa halvan af packningen var upptäta!

Ett skri af förtviflan banade sig väg öfver hans läppar. En snal strimma mjöl rann genom fingrarna på honom ned i snön. Han drog fram en afgrädd-bit skinka och en smula te — det var allt, som fanns kvar af hans medfärd förråd.
I skinkbiten syntes spår af små hvassa tänder, som sade honom hvad som hänt. Medan han sög, hade en vassa stult hans föda.
En timmes tid letade han i snön, i tanka att det lilla djuret gömt sitt borge nägonstades i närlöhet, men förgäves! Han gjorde då upp eld, smälte snö till tvättvatten och stekte en skafva fisk, som han åt tillika med de få skorpenulor, som fanns kvar. Mjöllet skrapade han ihop med sin knif och lade det i fiskepan på sin skinnrock. Därpå ströfde han kosan åt det håll, där han antog att Lac Bain låg.

Opphörligt ropade han på Dixon, och allt emellanåt skrek han ett skrik. Då kvällen kom, gjorde han upp eld och åt två tredjedelar af hvad som återstod af skinkan. Mjöllet i fiskepan lammade han örnst.
Det var fortfarande natt, då han bröt upp och sträfvade vidare. Hans första ångsan hade nu gifvit sig. I dess sista erfor han nästan en känsla af tillfredsställelse. För andra gången kämpade han med döden för Melisse. Och denna gång var det i själfva verket icke någon synnerligt svår kamp. Han hade fruktat döden i den Röda Fasan, men han fruktade icke den dö, som hotade honom i den djupa snön. Den lockade honom snarare på ett sålmsamt sätt. Om han dog, dog han för Melisse, och han skulle då alltid minnas hvad han gjort. Medan han åt upp den sista biten skinka, klargjorde han för sig hvad han skulle göra, när slutet kom. På boskötter skulle han inrista några afskedsord till Melisse. Han tänkte till och med ut hvad han skulle skriva. Fyra ord: "Melisse, jag ålskar dig." Och på kvällen, när han satt vid elden, började han inrista hennes namn.
— I morgon, sade han för sig själf, — skall jag röra resten.

Han började bli mycket hungrig, men han rödde dock icke mjöllet. Sex timmar sög han, och sedan drack han varmt te.
— Vi ska knoga till dagningen, Jan Thoreau, resonerade han med sig själf, och så, om ingenting kommer emellan, ska vi reda vårt sista läger och göra slut på mjöllet. Sedan är det ut med oss; vi har ingenting mer att äta.
Han lammade sina snöskor kvar — de besvarade honom blott — och tvenne af sina filtar, som tyngde på hans skuldor likt bly. Så räknade han sina patroner — tio kvar!
Ett skott sköt han af.
Var det inte han hörde?

Han spratt till. Han ansträngde sina öron för att uppfatta ett uppreparande af detta ljud. Det kom oömblikt — denna gång var det tydligt icke något ek.
— Ledog! ropade han högt.
Han sköt ånyo.
Han hörde nu klart och tydligt ljudet af ett böss-skott. Efter en stund hörde han åter ett, nu mycket närmare än förr, och han aftryffade ett skott till svar. Några hundra alnar längre fram kom han till en låg bergås och höjde då rostent till ett högljudt rop. Ett skott svarade från andra sidan berget.
Upp till midjan i snön började han klättra, uppför detsamma, släpande sig fram med tillhjälp af de spåda träden och buskarna, och allt emellanåt måste han stanna för att halta sträcka ut sig i den mjuka massen, som han flamtande af matigt arbetade sig igenom. Då han kom upp på bergets topp, ropade han ånyo. Genom den hvita snödimman nådde honom ett svagt ljud från andra sidan, men Jan visste, att ehuru det lit svagt, var det mycket nära.
— Något har hänt! Ledog, tänkte han; men han var säker nätt, och vi kan leva på det, tills snöstormen är öfver.

Då han kommit ett stycke längre fram, kände han roklukt; ytterligare längre fram varnade han en svag roklukt stiga upp mot skyn, och slutligen upptäckte han en riska, och såg något levande komma emot sig på alla fyra, likt ett djur.
Han sträfvade det till mötes, och skuggan avklade och skulle ha fallit, om icke den djupa snön tagit emot. Anna ett steg och ett ånskrif brist fram öfver Jeans läppar. Det var icke Ledog, utan Dixon, som stod där med bleka, utmättrade drag och strirrade i snöduket!
— Min Gud, jag håller på att svilta och törsta ihjäl! stönade engelsmannen och sträckte ut armarna. Thoreau — Gud vare prisad. —

FARM OCH HEM.

TEE DIKTER.

AF GUSTAF ULLMÄN.

Varning.
"Dina ögon de lysa så underligt stora och tyckas ej se hvad de framför sig."
Min vän, du är nära att hjärtat förlora och vandra i sömn emot ångest och ve.
Du är fången i kärlekens hemliga bann.
Vakna upp, och blif fri, och var man!"

Så jag manade träget och troget min vän.
men han smålog därvid som i underligt dyala.
Och med stamma, som knappast jag kände igen.
försökte han lugnt och förklarande tala:
"Jag är fången i lycka, som ingen förstår."
och jag vandra, — dit hjärtat trår."

Asknatt.

Jag minns en natt, när ånskan gick på hafvet.
En höstkväll var det, i min faders hus.
Jag längtade att se, ur mörka kvällen, en Torvris flammande och rena ljus.
Så mycket enast att min anda kväfvad, så mycket lät mig, att för intet halva.

Vi sutto samman, jag och mina bröder, och lyssnade till ödens nattens larm, och all den kärlek, som förtviflan föder.
steg tändande som bliften ur min barn!
"ack, låt oss önska, att oss döden finner när klar som himlens eld vär ömhet brinner!"

Frågor i ensamhet.

Hvem vet, hvad af hvarandra vi se?
Hvem är den bäst jag känner?
Hvad äro vi annat, än gätor, vi se att lösa, åt våra vänner?
Och säga vi kanske: "jag ville så väl,
men kanske jag gjort dig skada".
kan svaret till en förtviflad själ, bli — skratet från skadeglada.
Hvad är det vi se af hvarandras själar,
och hvem har den andra vunnit?
Hvem är val den, som ett hjärtas lag och gåtans lösning funnit? —

JORDEN RUNDT I LADUGÅRDEN.

AF W. J. FRASER.

Folk tänker inte ofta på hur mycken tid som kunde sparas, om man utförde saker och ting som måste göras två eller tre gånger dagligen med en smula mera förstånd. Som ett exempel kan bara anföras den omständigheten att man har mjölkfäsmaren obehägnat belägen. Om mjölkaren har mjölken från hvarje ko 56 fot längre än nödigt är, innebär det tre rods fram och åter för hvarje mjölkning eller 12 rods per ko och dag. Om en man mjölkar 12 kor, förorsakar ett extra arbete med att bära mjölkämber fullt 72 rods och bara det tomt tillbaka lika många rods per dag. För en hörd af 60 kor skulle mjölkaren gå 360 rods fram och åter eller sammanlagt två och en half mil per dag. Fäst en enda mjölkare skulle det bli 164 mil extra gång om året. Om en person började när han var 15 år och fortsatte 50 år, skulle han ha gått 8,200 mil, eller en tredjedel af vägen jorden rundt. Och dock skulle allt detta arbete knunnat inbesparas genom litet tankarbete vid planerandet af byggnaden, så att det varit onödigt att bära mjölken de extra femtio foten.
Om denna tidsbesparing är möjlig enbart vid mjölkningen, hvad skulle resultatet blifva om alla de orakneliga göromåden vid utfödring, rengöring af ladugården, ströning o. s. v. toges med i räkningen under en hel lifstid? Det skulle betyda många jorden rundt-resor för ladugårdsarbetaren. Den ladugårdsarbetare, som använder sin hjärna tillräckligt för att fullt uppskatta och praktisera verklig ekonomi vid mejerihandteringen, kan och skulle göra jorden-rund-resor, men otvivelaktigt skulle han bättre uppskatta resan om den gjordes i en Pullmanvagn och oceanångare än i hans egen ladugård.

Afskattningen af boskapskötseln står i nära samband med hemmets bekvämligheter och farmdrängens behänsenhet.
Förnämsta hindret för framgångsrik

ABSORBE BOTAR LAMHET
från besenpatt, ring bene, splint, curb, side bene eller liknande skador och kommer hastigt att gå väl. Bådar icke blisar eller borttager hår, och huden kan användas. Sid 17 i broschyren med hvarje flaska utsläp här. \$2 per flaska tillstånd.
Husbok 9 K gratis.
ABSORBE, 72, antiseptiskt läkemedel för människor. Botar smittsamma svullnader, uppvallade körtlar, gottre, svulster, kontusioner, variga åder, varblödnader, blår gamla skår. Stiller smärta. Närmare upplysningar om ni skrifver. \$1 och \$2 per flaska hos handlare eller tillstånd. Bok "Evidens" gratis. Tillstånd endast af
W. F. YOUNG & D. F.
178 Lyman Building, Montreal, Que.

UTAN TVEKAN
REKOMMENDERA VI
MAGIC BAKING POWDER
SOM DET BÄSTA RENASTE OCH
MEST HALSOSAMMA BAKPULVER
SOM DET ÄR MÖJLIGT ATT ASTADKOMMA.
INNEHALLER INTET ALUN.
ALLA INGREDIENSERNA ÄRO TYDLIGT TRYCKTA PÅ ETIKETTEN.

MAGIC BAKING POWDER

EWGLIETT CO. LTD.
TORONTO, ONT.
WINNIPEG-MONTREAL

en kvinna med ett gladt humör för därför icke låta sitt dåliga lynne ta herraväldet, så att omgifningen genast skall märka det, afven om det ej råder idel solskin inomhems.
Vida rikare än den, som med fulla händer kan strö ut pengar på alla håll är den, som med ord och bliska förklarar sprida den samma glädjen omkring sig. Ett vänligt ord kostar så litet, men det bidrar till att göra ett tryfflet, garnerat med sura miner.
Dåligt humör gör blott skada, stör vännerna strän oss och gör oss missbelätna med oss själfva och hela världen. Naturligtvis kan man ej alltid vara lika glad, men man behöfver makes högsta skatt.

Den kvinna, som förstår dela med sig all den samma glöden af sina närmaste, hon är en sann valsegelse för hela sitt hem. Hon blir också liksom solen medelpunkten i sin krets, hon blir hemmets sol och prydad, sin tid vara lika glad, men man behöfver makes högsta skatt.

SVENSKA FARMARE

FÖR ATT FÅ BASTA RESULTAT SAND EDER SPANNMAL TILL

PETER JANSEN & CO.

Licensed and Bonded Grain Commission Merchants.
Skyddsamma betalningar. — Liberala forskott. — Högsta priser. —
Basta gradering.
REFERENSER: Alla banker eller Commercial agencies.
Efterskrif "Shipping Forms".
Skrif på eder Bill of Lading "Advise Peter Jansen & Co., Grain Exchange, Winnipeg, Man."
Vårt motto: Afsändaren får resultat, icke ursäkten.

Meddelande

Till Svenska Farmare.

Glöm ej att tillse, då ni fyller ut eder shipping bill, att den blir märkt: Notify Hansen Grain Company, Winnipeg, ty detta är en borgen för att ni erhåller reolbar behandling och bästa möjliga resultat.

Hansen Grain Company

Licensed and Bonded Commission Merchants.
ENDA SKANDINAVISKA GRAIN-FIRMA I WINNIPEG.
LIBERALA FÖRSKOTT. PROMPT AFRAKNING.

Då andra misslyckas, tycka vi om att försöka.

Om ni icke erhållit de bästa priserna för eder spanmal under föregående år, sänd en forskovagn till oss och vi garanterar, att ni får hvarje cent, som finnes i den. Vi äro strängt kommissionsträ och köpa icke eller sälja för vår egen räkning. Vår framgång har skett genom att försöka de bästa resultat för våra kunder.

SKEPPA EDER SPANMAL TILL OSS

Vi sända "advise of Sale" den dag spanmalen säljes, gifvande kvantitet, grad, pris och sågande till hvilken eller spanmal sålts.
DAGLIGT MARKNADSBREF SANDES PÅ BEGÄRAN.
Adven profkuret. Skrif till oss idag.

Producer's Grain Commission Co.

Limited.
ROBERT D. SMITH, Manager.
Licensed and Bonded. Referens: Royal Bank of Canada.
308 GRAIN EXCHANGE, WINNIPEG.

Lifvet är osäkert

— en träbaljas eller ämbars lif.

Spara tid—lynné—dollars—genom att använda husgerådssaker, som aldrig synas vilja notas ut.

Tillverkade af:

Eddy's Fibreware

Lika goda som Eddy's tändstickor.

FRÅGA ER HANDLARE

ETT STORT PAKET - ENDAST TIO CENTS.

Aldrig fört hafva vi gifvit så mycket. Detta parti innehåller 25 extra vackra sidensaker, ett indiansk pärlhalsband, en guldpålat ring, en vacker bröstnål, kransnål med pärla för herrar, länål af guld, smetring af stål och skrifplan för namn och adress, spik, fin penna, 3 skjortknappar, vacker Rose näl och gul Kid knäknål. Allt detta med prispåspen för 10 cents. Adressera.

THE BECKLEY CO., Box M., Orange, New Jersey.